

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5609010266
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5609010266.12

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov Mgr. Miroslava Mazúcha a JUDr. Moniky Liptákovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. júna 2020, o odvolaní obžalovaného Z. Y. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/110/2009 zo dňa 30.9.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z. Y. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Z. Y. uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené v rozsudku. Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovanému podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. z dôvodu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú mu podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určil na 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. obžalovaný je povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom na súde v mieste pobytu obžalovaného podľa konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka, a to počas plynutia skúšobnej doby podmienene odsúdenia, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Z. Y. ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste a tiež vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu písomným podaním zo dňa 26.11.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 28.11.2019:

Obžalovaný primárne poukazuje na už existujúce predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho Krajského súdu v Žiline v tejto trestnej veci. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 2To/4/2018-1259 zo dňa 28.3.2018 zrušil prvý vo veci vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia krajský súd konštatuje, že preskúmaním spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd sa dopustil podstatných chýb konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku. Stotožnil sa s odvolacou námietkou obžalovaného a dospel k záveru, že okresný súd sa dopustil vážneho procesného pochybenia v súvislosti s rozhodovaním o dôkazných návrhoch obžalovaného, čo malo za následok porušenie práva obžalovaného na obhajobu. Okresný súd konkrétne na hlavnom pojednávaní dňa 22.5.2017 odmietol vykonať výsluch svedka I. W. a na hlavnom pojednávaní dňa 23.5.2017 odmietol vykonať výsluch svedka Z. E. postupom podľa § 240 ods. 3 Tr. por., pričom podľa vysloveného právneho názoru krajského súdu na takýto postup nemal splnené zákonné podmienky.

Okresný súd následne vo veci vyhláseným rozsudkom, sp. zn. 2T/110/2009 zo dňa 12.11.2018 obžalovaného Z. Y. uznal vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 pís. c), d) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Krajský súd v Žiline ďalším vo veci vydaným uznesením, č.k. 2To/4/2018-1441 zo dňa 11.7.2019 zrušil aj tento ďalší rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V konaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku po zrušení pôvodného rozsudku odvolacím súdom, okresný súd opätovne odmietol vykonať výsluchy navrhnutých svedkov, a to I. W. a Z. E. a dokazovanie vykonal iba v rozsahu oboznámenia listinných dôkazov. V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že vinu obžalovaného preukazujú utajení svedkovia 1), 2), výsledky domovej prehliadky v rodinnom dome súp. č. XXX v O. a prehliadky nebytových priestorov COOP Jednota Liptovský Mikuláš, spotrebné družstvo, ul. 1. Mája, Liptovský Mikuláš, pri súčasnom poukázaní na majetkové pomery obžalovaného, z ktorých vyvodil záver, že z legálnych príjmov nemohol obžalovaný nadobudnúť ním vlastnený majetok, z čoho okresný súd v nakoniec učinil záver o vine obžalovaného za drogovú trestnú činnosť. Rovnako tak okresný súd konštatuje, že z vykonaných dôkazov mal preukázané, že obžalovaný bez príslušného povolenia vydávaného Ministerstvom zdravotníctva SR v zmysle Zákona č. 139/1998 Z.z. v období uvedenom vo výroku rozsudku zadovážoval omamné a psychotropné látky, uvedené látky mal v držbe v priestoroch budovy, ktorej vlastníkom je COOP Jednota Liptovský Mikuláš, ako aj v mieste jeho prechodného bydliska v O. č. XXX a tieto ďalej distribuoval presne nezisteným užívateľom, resp. takú činnosť sprostredkoval. Obžalovaný je stíhaný za neoprávnené obstaranie a ďalšie nakladanie so zakázanými látkami, skutku sa dopustil v spolupáchateľstve s K. Y., M. X. a S. I.. Účasť označených osôb na spáchaní prejednávanej trestnej činnosti mal súd preukázanú právoplatnými odsudzujúcimi rozsudkami v inej trestnej veci.

Poukazuje na znenie ustanovenia § 172 ods. 1 Tr. zák., kto neoprávnené a) kúpi, predá, vymení, zadováži alebo d) prechováva po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

Právna veta bola okresným súdom v napadnutom rozsudku ustálená tak, že obžalovaný spoločným konaním neoprávnené 1) kupoval, 2) predával, 3) vymieňal, 4) zadovážoval, 5) po akúkoľvek dobu prechovával.

Právna veta rozsudku musí zodpovedať skutkovej vete výroku rozsudku a skutková veta musí byť ustálená na základe skutkových zistení opierajúcich sa o jednoznačné a pochybnosti nevzbudzujúce dôkazy.

Namieta nesúlad právnej vety rozsudku so skutkom a tiež výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní. V rámci právnej vety v napadnutom rozsudku sa konštatuje, že obžalovaný spoločným konaním neoprávnené kupoval, predával, vymieňal, zadovážoval a po akúkoľvek dobu prechovával omamnú látku a psychotropnú látku. Konkrétne, zo žiadneho dôkazu, ba dokonca, aj keby sme verili výpovediam utajených svedkov č. 1 a 2 nevyplýva, že by obžalovaný zakázané látky kupoval, ba dokonca kupoval v spolupáchateľstve. Nekonštatuje sa to ani v skutkovej vete výroku rozsudku. Skutočnosť, že obžalovaný mal omamné a psychotropné látky predávať nevyplýva ani z jedného vykonaného dôkazu, okrem výpovedí utajených svedkov 1 a 2, avšak bez bližšej špecifikácie konkrétneho konania. Utajený svedok č. 1 uviedol len všeobecné tvrdenia, že od obžalovaného nakupoval amfetamín v rokoch 2006 - 2007, pričom nekonkretizoval koľkokrát, v akom množstve, v akom konkrétnom čase, kde konkrétne, za akých okolností a za akú cenu. Ide len o všeobecné tvrdenie, že kupoval v rokoch 2006-2007. Navyiac tvrdí, že si nepamätá, či sa podieľal na trestnej činnosti, hoci mu musí byť zrejmé, že len samotný nákup hoc aj pre seba je trestným činom. Utajený svedok č. 2 tvrdí v podstate to isté, čo svedok č. 1, že nakupoval od obžalovaného v rokoch 2006-2007, nepamätá si však, aké množstvo, za akú cenu, koľkokrát a pod. Ide o všeobecné tvrdenie. K tomu, že obžalovaný mal omamné a psychotropné látky vymieňať, nebol produkovaný žiaden dôkaz o tom, že obžalovaný by s niekým vymieňal omamné látky a v skutkovej vete sa mu to ani nekladie za vinu.

V skutkovej vete výroku rozsudku sa konštatuje aj to, že obžalovaný zadovážoval zakázané látky v roku 2006 do 14.9.2007, najmä z Českej republiky a ďalších doposiaľ nezistených zdrojov. Pre takýto záver nebol v konaní pred súdom produkovaný žiaden dôkaz, ba dokonca takýto záver nevyplýva ani z výpovedí utajených svedkov č. 1 a 2. Ide o jednoduchú dedukciu, ktorá sa opiera o výpovede utajených svedkov č. 1 a 2 a z tohto sa potom dedukuje, že obžalovaný si omamné a psychotropné látky zadovážoval, vymieňal, kupoval a predával.

Ďalej sa obžalovanému kladie za vinu, že po akúkoľvek dobu prechovával omamné a psychotropné látky. To, že boli nájdené zakázané látky v mieste trvalého bydliska jeho brata a v mieste jeho prechodného bydliska, ešte neznamená, že ich tam prechovával obžalovaný, alebo s jeho vedomím ich

tam prechovával niekto iný. O to viac, keď jeho brat tvrdí, že išlo o ním prechovávané omamné látky. Súd len z výpovedí utajených svedkov č. 1 a 2 dedukuje, že nakoľko obžalovaný omamné a psychotropné látky predával, musel aj prechovávať nájdené omamné a psychotropné látky.

Tvrdenie súdu, že brat obžalovaného K. Y. vzhľadom na jeho závislosť na omamných látkach by nebol schopný takúto činnosť vykonávať, je len ničím nepodložená úvaha. Ba práve naopak, obžalovaný sa vrátil z výkonu trestu odňatia slobody a je len malý predpoklad, aby opätovne riskoval trestné stíhanie takým spôsobom, že by v mieste prechodného bydliska prechovával omamné látky. Pokiaľ sa našli omamné látky v plechovej dóze žltej farby, nič nebránilo orgánom činným v trestnom konaní zaistiť príslušné stopy, daktyloskopické a pod., z ktorých by sa dalo zistiť, kto mal možnosť sa s týmto materiálom dostať do kontaktu.

K zakázaným látkam, nájdeným v priestoroch COOP Jednota, Liptovský Mikuláš poznamenáva, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že tieto látky by v týchto priestoroch uschoval alebo prechovával obžalovaný. Ide len o dedukciu zo všeobecnej výpovede utajených svedkov č. 1 a 2.

Poukazuje na znenie skutku odsudzujúceho rozsudku na str. 2, kde sa uvádza: „... v priestoroch COOP jednota Liptovský Mikuláš, spotrebné družstvo, IČO: 00 168 963, ul. 1. Mája 54, Liptovský Mikuláš, v ktorých sa zdržiaval M. X., bolo zaistených podľa vykonaného znaleckého dokazovania spolu...“. Z takto konkretizovaného skutku jednoznačne vyplýva, že omamné látky boli v tomto prípade nájdené v priestore, kde sa zdržiaval M. X. a nie obžalovaný. Neexistuje žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že obžalovaný sa v uvedenom priestore zdržiaval, a že by tam mal prechovávať omamné a psychotropné látky špecifikované v tejto časti odsudzujúceho výroku rozsudku. Z výpovede svedka M. P. je preukázané, že bol nájomcom uvedených priestorov, že v izbách bývali zamestnanci a dve až tri miestnosti prenajal známym. Pokiaľ sa týka osoby obžalovaného, pár krát sa tam objavil, keď prišiel niekoho pozrieť, ale bolo to sporadicky.

Namieta aj zákonnosť vykonanej prehliadky iných priestorov a pozemkov dňa 22.11.2007, pretože tak ako vyplýva zo zaistených listinných dôkazov, nešlo o nebytové priestory, ale o bytové priestory a takto vykonaná prehliadka nezodpovedá zákonnému postupu.

Z výpovedí svedkov vypočutých v konaní a to K. Y., Z. H., Z. K., S. I., M. P., K. A. nevyplývajú skutočnosti, ktoré by preukazovali spáchanie trestných činov obžalovaným, pretože títo svedkovia popreli, že by mali vedomosť o skutkoch, ktoré sa mu kladú za vinu.

Ak má byť vina obžalovaného založená len na výpovedi dvoch utajených svedkov a potom dedukcii o prechovávaní, zadovážovaní, tak súd kvôli objektivite sa musí podrobne týmito výpoveďami utajených svedkov zaoberať. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že vina obžalovaného má byť preukázaná utajenými svedkami a v zásade, tak ako vyplýva z odsudzujúceho rozsudku, okrem týchto svedkov sa k údajnej drogovej činnosti obžalovaného nikto nevyjadroval, resp. túto popierali. Výpovede utajených svedkov však samy o sebe nemôžu viesť k odsudzujúcemu rozsudku, pretože by bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, spravodlivý proces a kontradiktórnosť konania, keďže obžalovaný vo vzťahu k utajeným svedkom nemá žiadnu možnosť primeranej obrany. Rovnako tak poukazuje na obsah výpovede týchto svedkov, ktoré sú neurčité a jednoznačne z nich nevyplýva, akej trestnej činnosti, v akom období sa mal obžalovaný dopúšťať. Predovšetkým nie je dôvod, aby títo svedkovia boli utajení. Konštatovanie súdu, že nie je možné ich odtajniť, je nepresvedčivé. Na urobenie záveru o potrebe utajiť totožnosť svedka nestačia len všeobecné obavy svedka nijako nekonkretizované, ktoré by neboli spôsobilé vyvolať dôvodnú obavu z hrozacej ujmy na zdraví alebo z iného vážneho porušenia základných práv svedka, či osôb mu blízky. Utajení svedkovia len všeobecne uviedli, že sa boja o svoj život, pričom navyše tvrdili, že obžalovaný im nikdy neublížoval, ani sa im nesnažil ublížiť a pritom im bolo v tomto konaní umožnené vystupovať v utajení. Obžalovaný by nemal a nemá absolútne žiaden dôvod akýmkoľvek spôsobom sa pomstiť svedkom, nie je agresívnej povahy, nikdy nebol za násilnú a podobnú trestnú činnosť stíhaný, ba dokonca možno vysloviť záver, že vie, kto sú utajení svedkovia. Odtajnenie svedkov je podľa názoru obžalovaného potrebné z toho dôvodu, aby mohla byť vykonaná konfrontácia medzi ním a utajenými svedkami, lebo len takýmto spôsobom sa dajú ich tvrdenia upresniť, konkretizovať a pod. Okresný súd postupom, keď odmietol odtajniť svedkov, porušil právo obžalovaného na obhajobu a na spravodlivý proces. Bez výpovedí týchto svedkov by v okolnostiach prípadu nebolo možné dospieť k záveru o tom, že obžalovaný spáchal konkrétny trestný čin. Účelom inštitútu utajeného svedka je ochrana zdravia a života svedkov. Je nepochybné, že využitím inštitútu utajeného svedka v trestnom konaní dochádza ku kolízii ústavou garantovaného práva na obhajobu na jednej strane a potrebou chrániť život a zdravie svedkov na strane druhej. V prípade, že výpovede utajených svedkov sú jedinými, resp. rozhodujúcimi dôkazmi o vine obžalovaného, nie sú tieto dôkazy postačujúce na prijatie záveru o vine obžalovaného. Okresný súd sa nevysporiadal s námietkami obžalovaného týkajúcimi sa utajených svedkov a zaoberal sa námietkou zákonnosti a opodstatnenosti

priznania postavenia utajeného svedka. Rovnako tak poukazuje na to, že pokiaľ obžalovaný žiadal odtajniť utajených svedkov, okresný súd sa nevysporiadal s touto požiadavkou zákonným spôsobom. Účelom inštitútu utajeného svedka je ochrana života a zdravia svedkov. Je nepochybné, že využitím inštitútu utajeného svedka v trestnom konaní dochádza ku kolízii Ústavou garantovaného práva na obhajobu na jednej strane a potrebou chrániť život a zdravie svedkov na strane druhej. Práve z dôvodu, že použitie výpovedí utajených svedkov ako dôkazu v trestnom konaní je zásahom do Ústavou garantovaného práva na obhajobu a uplatnenie tohto práva významne sťažuje, je potrebné vždy skúmať, akou mierou výpovede utajených svedkov prispeli k usvedčeniu obžalovaného. V prípade, že výpovede utajených svedkov sú jedinými, resp. rozhodujúcimi dôkazmi o vine obžalovaného, nie sú tieto dôkazy postačujúce na prijatie záveru o vine obžalovaného. Z uvedeného vyplýva záver, že bez prihliadnutia na výpovede utajených svedkov by v súdnej veci nebolo možné dospieť k záveru, že obžalovaný spáchal trestný čin, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a nie je možné na základe týchto svedkov uznať vinu obžalovaného (IV. ÚS 266/2011). Výsluch utajených svedkov sám o sebe bez ďalších dôkazov nemôže slúžiť ako dôkaz pre odsudzujúci rozsudok. V tomto smere poukazuje na ústavný nálezh IV. ÚS 286/2011, z ktorého vyplýva obhajobou vyslovený názor.

Pokiaľ sa týka rozhodnutia okresného súdu, ktorým odmietol vykonať dôkazy a to výsluchy svedkov I. W. a Z. E. po predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu, má za to, že okresný súd zásadným spôsobom opätovne porušil ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa zabezpečuje právo obžalovaného na obhajobu a na odmietnutie výsluchu týchto svedkov neboli splnené zákonné podmienky. Podľa názoru obhajoby súd v tomto smere pochybil, keď nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení, sp.zn. 2To/4/2018 zo dňa 28.3.2018.

Dáva do osobitnej pozornosti, že obžalovaný bol v čase vykonania domových prehliadok, pri ktorých boli zaistené psychotropné látky jednak na adrese COOP Jednota, Liptovský Mikuláš, Demänová 226, Liptovský Mikuláš vo väzbe, čo je preukázané správou ZVJS, ako aj zo spisu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/171/2007 a je teda nelogický záver súdu, že obžalovaný by mal v tomto období prechovávať psychotropné látky a teda sa dopustiť žalovaného skutku. Súd sa nevysporiadal s časovým obdobím, ktoré uplynulo od zadržania obžalovaného do doby vykonania domovej prehliadky a s možnosťou, že počas tejto doby malo do nehnuteľnosti prístup viacero osôb, ktoré mohli nájsť psychotropné látky uložiť. Neexistuje žiadny objektívny dôkaz, že obžalovaný by tak mal urobiť ešte pred zadráním.

Rozsudok súdu vychádza z tvrdení, ktoré si súd osvojil bez toho, aby tieto boli podporené objektívnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali jeho vinu. Nie je možné akceptovať vyhodnotenie dôkazov jednostranne, bez ich vyváženého porovnania a nevysporiadať sa s logickou argumentáciou obžalovaného.

V konaní, ktoré predchádzalo vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku, boli porušené práva obžalovaného, a to predovšetkým právo na obhajobu postupom súdu, keď vykonal hlavné pojednávanie dňa 12. až 14.12.2016 bez účasti obhajcu.

Hlavné pojednávania dňa 12.12.2016, 13.12.2016 a 14.12.2016 boli vykonané bez zvoleného obhajcu obžalovaného JUDr. Kurica, ktorý ospravedlnil svoju neúčast' a to v rozpore s ustanovením § 252 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého v prípade povinnej obhajoby nie je možné hlavné pojednávanie konať bez prítomnosti obhajcu. Zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 12.12.2016 vyplýva, že obžalovaný nesúhlasil s tým, aby sa konalo bez zvoleného obhajcu, ktorému pred tým dňa 8.12.2016 udelil plnú moc. Súd síce hlavné pojednávania vykonal v prítomnosti advokáta JUDr. Jiřího Martausa, ktorý ale podľa názoru obžalovaného nebol jeho zákonným obhajcom v tejto trestnej veci. Na začiatku hlavného pojednávania dňa 12.12.2016 okresný súd vyhlásil opatrenie, ktorým podľa § 40 ods. 5 Tr. por. zrušil ustanovenie obhajcu JUDr. Jiřího Martausa, ktorý bol obžalovanému v tejto veci ustanovený opatrením zo dňa 13.7.2016 a ďalej skonštatoval, že naďalej zostáva v platnosti opatrenie o ustanovení obhajcu JUDr. Jiřího Martausa ako náhradného obhajcu. Takýto procesný postup je v rozpore s ustanovením § 40 Tr. por. a § 42 Tr. por. Ak bol JUDr. Martaus ustanovený v zmysle § 40 Tr. por. opatrením zo dňa 13.7.2016, tak uvedeným dňom nemohol súčasne vykonávať obhajobu aj v pozícii náhradného obhajcu, pretože tak, ako to vyplýva z rozhodnutia súdu a z citácie zápisnice od 13.7.2016 do 12.12.2016 by obhajca JUDr. Martaus mal mať dvojjedinné postavenie náhradného obhajcu, ako aj ustanoveného obhajcu. Trestný poriadok v zákonných ustanoveniach § 40 a § 42 stanovuje inštitút náhradného obhajcu a inštitút ustanoveného obhajcu, pričom jeden advokát nemôže mať súčasne pozíciu náhradného, aj ustanoveného obhajcu tak, ako sa to stalo v súdnom prípade. Hlavné pojednávania vykonávané v dňoch 12. až 14.12.2016 boli vykonané v rozpore s ustanovením § 252 ods. 4 Tr. por., pretože neboli vykonané za účasti obhajcu. Nie je možné totiž akceptovať zvolený procesný postup súdu, ktorý konštatuje: „Predseda senátu oboznámil prítomných, že naďalej zostáva v platnosti opatrenie o ustanovení JUDr. Jiřího Martausa za náhradného obhajcu.“

Opatrenie súdu, ktorým bol obžalovanému JUDr. Martaus ustanovený za obhajcu dňa 13.7.2016, malo za následok zánik ustanovenia o nutnej obhajobe JUDr. Martausovi a súd, ak chcel dňa 12.12.2016 a následne konať hlavné pojednávanie, mal JUDr. Martausa opätovne ustanoviť za náhradného obhajcu a nepoukazovať na rozhodnutie, ktoré navyše v zápisnici z pojednávania nešpecifikuje a nedá sa zistiť, na aké opatrenie súd poukazuje.

Vyššie uvedeným postupom súdu bolo porušené zásadným spôsobom nielen právo obžalovaného na obhajobu, ale aj zásada rovnosti zbraní, ktorá musí byť v každom štádiu trestného konania dodržaná a v konaní realizovaná. Obžalovaný nesúhlasil s pojednávaním v neprítomnosti zvoleného obhajcu a vzhľadom ku skutočnosti, že ide o nutnú obhajobu, súd nemal splnené procesné podmienky na konanie v neprítomnosti zvoleného obhajcu.

Vo vzťahu k týmto odvolacím námietkam obhajoba zobrala na vedomie stanovisko krajského súdu vyslovené v zrušujúcom uznesení, v ktorom konštatuje, že pojednávania dňa 12. a 14.12.2016 boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom, avšak s takýmto vysloveným názorom sa nestotožňuje.

Náležité zistenie skutkového stavu podľa obžaloby vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, ak výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť existencie určitého záveru, ale na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru. Vina obžalovaného musí byť preukázaná bezpečne, jednoznačne a najmä nepochybne. V zmysle základných zásad Trestného poriadku a to podľa jeho ustanovenia § 2 ods. 9 až 12, prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena postupuje v konaní tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, pričom dôkazy tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného obstaráva z úradnej povinnosti, v záujme umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie, avšak v prejednávanej trestnej veci sa tak nestalo. Vina obžalovaného musí byť preukázaná nepochybniteľne a musí sa opierať o dôveryhodné dôkazy. Obhajoba má za to, že po vykonaní celého dokazovania vo vzťahu k obžalovanému neexistuje taká dôkazná situácia o jeho vine, ktorá by ju preukazovala. Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia sám o sebe, bez dostatočných a hodnoverných dôkazov, nie je spôsobilý vytvoriť spoľahlivý a najmä zákonný predpoklad pre odsudzujúci výrok súdu.

Vykonané dokazovanie nepotvrdilo tvrdenia uvádzané v napadnutom rozsudku, t.j. nepotvrdilo, že by obžalovaný po subjektívnej a objektívnej stránke naplnil skutkovú podstatu žalovaného zločinu a nemožno sa stotožniť a akceptovať všeobecnú argumentáciu bez vyhodnotenia jednotlivých dôkazov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 Tr. por. a následne obžalovaného sám spod obžaloby oslobodil podľa § 322 Tr. por.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného vyjadril v písomnom podaní zo dňa 27.12.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 30.12.2019, a to nasledovne:

S tvrdeniami obhajcu obžalovaného uvádzanými v dôvodoch riadneho opravného prostriedku podaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 30.9.2019, sp.zn. 2T/110/2009, sa nestotožňuje. Úvodom prezentácie dôvodov nestotožnenia sa prokurátora ako s obžalovaným podaným odvolaním, tak aj jeho dôvodmi, dovoľuje si dať do pozornosti, že obhajca obžalovaného neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, prakticky iba zopakoval tvrdenia ním prezentované pri podávaní predchádzajúcich odvolaní smerujúcich proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 26.5.2017, sp.zn. 2T/110/2009 a rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 12.11.2018, sp.zn. 2T/110/2009, preto aj prokurátor môže predovšetkým najmä zopakovať, čo už v tomto smere v minulosti uviedol.

V súvislosti s obhajcom obžalovaného vysloveným domnelým nesúlalom právnej a skutkovej vety rozsudku si dovoľuje dať do opätovnej pozornosti ako konajúceho, tak odvolacieho súdu, že relevantné skutočnosti, ktoré prokurátora viedli k podaniu obžalobného návrhu, s ktorým sa v neposlednom rade na základe vykonaného dokazovania stotožnil aj prvostupňový súd, sú zahrnuté v dôkazných prostriedkoch zabezpečených v rámci realizovaného trestného konania vedeného proti obžalovanému a pôvodne aj ďalším jeho spolupáchateľom. Skutočnosť, že obžalovaný zakázané látky neoprávnene kupoval, predával, vymieňal, zadovážoval a po akúkoľvek dobu prechovával vyplýva nielen a predovšetkým z výpovedí svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená, ale aj z ďalších dôkazných prostriedkov, predovšetkým potom vykonaných domových prehliadok a prehliadok iných priestorov a pozemkov. Svedkovia, ktorých totožnosť má byť utajená, vo svojich výpovediach v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom popísali spôsob obstarávania zakázaných látok obžalovaným, a to ich nákupom

najmä v Českej republike, rovnako pritom opakovane a zhodne potvrdili, že od obžalovaného zakázané látky kupovali a boli prítomnými aj pri ich ponúkaní a predaji tretím osobám. Rovnako naplnenie obsahovej stránky slov „vymieňať“ , ako aj slovného spojenia „po akúkoľvek dobu prechovávať“ vyplýva z vykonaného dokazovania a z postavenia obžalovaného v hierarchii spolupáchateľstva v predmetnej trestnej veci, osobitne potom z predmetov, ktoré boli zaistené pri výkone prehliadky iných priestorov a pozemkov v objekte COOP Jednota Liptovský Mikuláš, spotrebné družstvo, IČO: 00 168 963, ul. 1. mája 54, Liptovský Mikuláš, ktorých znaleckým skúmaním bolo preukázané, že boli použité na výrobu zakázaných látok, predovšetkým extrahovaním ich súčastí z liečiv a iných, legálne dostupných prostriedkov, čo prokuratúra a v neposlednom rade aj súd prvého stupňa viedlo k záveru, že boli naplnené požiadavky zákonodarcu pre konštatáciu výmeny a zadovažovania (iného ako kúpou) zakázaných látok. Preukázanie naplnenia obsahovej stránky slovného spojenia „po akúkoľvek dobu prechovávať“ potom bezprostredne vyplýva zo záveru, že obžalovaný zakázané látky kupoval, vymieňal a inak zadovažoval za účelom ich ďalšej distribúcie, čo opätovne potvrdili nielen svedkovia, ktorých totožnosť má byť utajená, ale tento záver, hoci nepriamo, vyplýva aj z ďalších dôkazných prostriedkov, a to ako vykonaných domových prehliadok a prehliadok iných priestorov a pozemkov, tak prepisov odpočúvaných telefonických rozhovorov a sledovania osôb a vecí a v neposlednom rade, s odkazom na rozsah protiprávnej činnosti, ktorej spáchanie je obžalovanému kladené za vinu, aj z právnej kvalifikácie skutku, ktorá v intenciách § 172 ods. 1 Tr. zák. prezumuje realizáciu činností v nej uvádzaných v prospech tretích osôb.

Je zrejmé, logické a teda v neposlednom rade aj nepochybné, že osoba nadobúdajúca zakázanú látku v jednom mieste s úmyslom jej ďalšej distribúcie, ju musí mať v držbe (prechovávať) od momentu jej nadobudnutia po moment jej odovzdania ďalšiemu distribútorovi, či konečnému spotrebiteľovi.

V súvislosti s námietkami obhajcu obžalovaného smerujúcimi k trestnej zodpovednosti svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená a všeobecnosti nimi uvádzaných tvrdení v konaní pred súdom, dovoľuje si dať do pozornosti, že do kontaktu s obchodom so zakázanými látkami sa bežný človek dostane iba ak náhodou, pravidelne sú v ňom distribútori a koneční spotrebitelia, takže je evidentné, že svedkovia, ktorých totožnosť má byť utajená, si museli byť vedomí vlastnej trestnej zodpovednosti, ktorej sa z pochopiteľných dôvodov, rovnako ako obžalovaný, pokúšali vyhnúť tým, že na vybrané otázky neodpovedali s konštatovaním, že si nepamätajú. Navyše je v predmetnej trestnej veci riešená trestná zodpovednosť obžalovaného a nie svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená. Ako konzumenti zakázaných látok si tiež svedkovia, ktorých totožnosť má byť utajená, nemali dôvod pamätať, kedy presne a aké presné množstvo zakázanej látky si od obžalovaného kúpili. Tejto požiadavke obhajcu obžalovaného nesvedčí ani dĺžka času, ktorá od páchania skutku obžalovaným po procesne použiteľný výsluch svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená súdom, uplynula. Aj s poukazom na vyššie uvádzané preto až absurdne vyznieva očakávanie obhajcu obžalovaného, že nielen orgány činné v trestnom konaní a súd ustália, ale aj zainteresovaní svedkovia si budú pamätať, kde a kedy presne obžalovaný zakázané látky kupoval, v akých množstvách a ako s nimi ďalej nakladal. S odkazom na charakter trestnej veci je preto nepochybné, že obchod so zakázanými látkami sa nedeje verejne, ale v kruhu osôb, ktoré sú buď ich distribútormi alebo konzumentmi, preto je rovnako absurdné očakávať, že v obdobných veciach bude ako očitý svedok k rozhodným skutkovým okolnostiam vypovedať bezúhonná osoba. Dovoľuje si tiež dať do osobitnej pozornosti, že ani orgány činné v trestnom konaní, nieto ešte súd, nie sú svedkami páchanej trestnej činnosti, ale o tejto sa dozvedajú až dodatočne a sprostredkovane, preto v rámci hodnotenia dôkazov sa nevyhnú istej miere dedukcie, a to aj s odkazom na skutočnosť, že svedkovia trestnej činnosti si na všetky okolnosti nepamätajú, či nepamätajú presne alebo orgánom činným v trestnom konaní, či súdom prijatý záver vyplynie z nepriamych dôkazov. Vo vzťahu k výpovedi svedka, ktorého totožnosť má byť utajená, ako tzv. „korunnému priamemu dôkazu“ v predmetnej trestnej veci si dovoľuje upozorniť na skutočnosť, že ide o svedkov dvoch, nie jedného, ktorí nezávisle na sebe vypovedali v neprospech obžalovaného a usvedčujú ho zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Opätovne si pritom dovoľuje pripomenúť, že minimálne nezávadná osoba sa o obchodovaní so zakázanými látkami nemá prakticky možnosť dozvedieť a potom v trestnom konaní svedčiť a poskytnúť nepriamy dôkaz, nieto byť ešte očitým svedkom takéhoto konania.

Obžalovaného nemôže zbavovať viny skutočnosť, že v čase výkonu pomernej časti dokazovania sa nachádzal vo väzbe v inej jeho trestnej veci, čo mimochodom našlo vyjadrenie aj v skutkovej vete obžaloby, ako aj súdom prvého stupňa vydaného rozsudku. Čo sa týka malého predpokladu, že by obžalovaný riskoval ďalšiu trestnú činnosť, dovoľuje si dať do pozornosti, že tento značným spôsobom spochybnil vlastným správaním sa, či už pred vzatím do väzby alebo po prepustení z nej, keď sa obklopoval a stýkal s ľuďmi prinajmenšom pochybného charakteru, z ktorých pomerná časť bola jeho spolupáchateľmi v predmetnej trestnej veci. Dôvodnosť tohto obhajcom obžalovaného prezentovaného

záveru v nemalej miere spochybňuje aj zistenie, že po spáchaní žalovaného skutku sa dopustil ďalšieho protiprávneho konania v priamom spojení so zakázanými látkami a bol preň aj právoplatne odsúdený cudzozemským súdom. Čo sa týka zmeny výpovede pôvodne spoluobvineného brata obžalovaného K. Y., tento najprv spáchanie trestnej činnosti popieral a úmyselne predlžoval trestné konanie, a na základe odporúčaní priamo obžalovaného tak, ako to vyplýva z listu, ktorý bol Z. Y. adresovaný bratovi K. Y. a zadržaný pri jeho snahe o expedovanie z ústavu na výkon väzby, v ktorom sa obžalovaný v tom čase nachádzal a k priznaniu sa k spáchaniu trestnej činnosti v pozícii jediného páchatelia ho viedlo až právoplatné odsúdenie na dlhoročný trest odňatia slobody práve v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou a snaha pomôcť bratovi uniknúť rovnakému a plne zaslúženému následku. Aj jeho do výkonu dlhoročného trestu odňatia slobody, podobne, ako to hrozí v danej trestnej veci aj obžalovanému, priviedla prinajmenšom neochota, ak nie rovno neschopnosť si prostriedky na úhradu životných nákladov obstarávať inak, ako cestou obchodovania so zakázanými látkami. Je na škodu veci, že v podobných veciach je na hlavnom pojednávaní vyhotovený výlučne zvukový záznam z jeho priebehu. Ak by mal tento povahu zvukovoobrazového záznamu, odvolací súd by mal možnosť vzhliadnuť všetky, aj mimoverbálne prejavy jednotlivých svedkov, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný sa pozná a má kamarátske vzťahy s osobami, ktoré boli právoplatne odsúdené za trestnú činnosť, či sú dôvodne podozrivými z jej páchania. Za zmienku v tomto smere rozhodne stojí svedok Z. H., ktorý pôvodne tvrdil, že si od obvineného zakázané látky kupoval, aby potom, čo došlo k jeho odsúdeniu na doživotný trest odňatia slobody, svoju výpoveď opakovanne menil a dokonca tvrdil, že s obžalovaným sa vlastne ani nepozná. To mu ale pri vstupe do pojednávacej miestnosti nebránilo si s ním vymeniť úsmev a pozdraviť sa úklonom hlavy, aby následne vo svojej výpovedi dokonca obvinil prokurátora, ktorého osobnú účasť na výsluchu v prípravnom konaní si sám vyžiadal, z vydierania. Obžalovaný sa ďalej opakovanne pokúšal zistiť totožnosť utajených svedkov, čo bezprostredne vyplýva z jeho listu adresovaného bratovi K. Y., ktorý bol zabezpečený v rámci prípravného konania. Z. Y. navyše preukázateľne plánoval poskytovať svedkom vypovedajúcim v jeho prospech peňažnú odmenu s tým, že brat K. Y. sa mal úkonov pred orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom podľa možností zúčastňovať osobne a podľa na nich chýbajúcich osôb odhaliť tie, ktoré ich oboch z páchania trestnej činnosti usvedčujú. Z uvádzaného je pritom možné dôvodne vyvodiť záver, že obžalovaný do kontaktu so svedkami, ktorých totožnosť má byť utajená, v súvislosti s páchaním trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu, vstúpil. Inak nemožno logicky a dôvodne očakávať naplnenie jeho predpokladu, že proti nemu svedčia tí, ktorí sa konania pred súdom v jeho trestnej veci osobne nezúčastnia. Nie je pritom na úvahe a posúdení obvineného, ani jeho obhajcu, či vôbec, čo a v akej miere svedkovi, ktorého totožnosť má byť utajená, za výpoveď v trestnom konaní hrozí a či na jeho strane v tejto súvislosti ide alebo nejde o dôvodnú obavu o život alebo zdravie jeho, či jemu blízkej osoby. Opakované požiadavky obvineného a jeho obhajcu, aby totožnosť utajených svedkov bola odhalená, preto považuje za účelovú s tým, že je dôvodné predpokladať, že pri znalosti ich totožnosti by došlo k totožnému následku, ako v prípade svedka Z. H., ktorý zmenil svoju výpoveď po tom, čo sa mu mal obžalovaný a jeho brat vyhrážať. To bol primárny dôvod jeho požiadavky na osobnú účasť prokurátora na jeho výsluchu v prípravnom konaní a sekundárnym dôvodom bolo očakávanie, že mu prokurátor zabezpečí miernejší trest v jeho trestných veciach. Keď mu z objektívnych dôvodov nebolo vyhovené, čo sa zabezpečenia miernejšieho trestu týka a bol v rámci asperačnej zásady odsúdený za trestné činy lúpeže na doživotie, svoju výpoveď zmenil tak, aby vyhovovala obvinenému, ako aj vtedy spoluobvinenému Z. K., pričom Z. K. sa prostredníctvom listu vyhrážal a domáhal sa poskytnutia peňažného protiplnenia za to, že naďalej bude mlčať a nevráti sa k pôvodnej výpovedi s tým, že o tejto skutočnosti existuje listinný dôkaz založený vo vyšetrovacom spise. Očakávať, že z trestnej činnosti budú obžalovaného usvedčovať jeho brat K. Y., bratranec M. P., či „obchodní partneri“ a koneční spotrebitelia v osobách svedkov Z. K., Z. a H. a S. I. je logickým nezmyslom. Svedkovia K. Y., Z. H. a S. I. boli pritom pôvodne spoluobvinenými Z. Y.. Ak by v neprospech obžalovaného vypovedal svedok M. P., sám seba by usvedčoval z vedomosti o páchaní obzvlášť závažného zločinu a stal by sa dôvodne podozrivým z trestnej činnosti v podobe neoznámenia trestného činu podľa § 340 Tr. zák. alebo neprekazenia trestného činu podľa § 341 Tr. zák. Obdobný záver je potom možné a potrebné prijať aj vo vzťahu k osobe svedka K. A..

Len nastavenie a fungovanie trestného procesu v Slovenskej republike bráni v predmetnej veci dosiahnuť potrestanie obvineného za celý rozsah ním páchanej a spáchanej trestnej činnosti. Obhajca obvineného namieta v dôvodoch odvolania nezabezpečenie príslušných stôp preukazujúcich kontakt obvineného zo zakázanými látkami, avšak neprihliada už na skutočnosť, že tieto zabezpečované boli, keďže však s jednotlivými vecami prišlo do kontaktu viac osôb, nepodarilo sa zaistiť práve stopy vedúce bezprostredne k obvinenému. Pre úplnosť je však potrebné uviesť, že obvinenému, ako aj jeho bratovi K. Y. sa práve pre nastavenie aplikačnej praxe v trestnom práve Slovenskej republiky

podarilo uniknúť pomernej časti trestnej zodpovednosti za nepomerne väčšie množstvo zakázaných látok zaistené v priestoroch garáže, ktorú mali v nájme, hoci znalecké dokazovanie preukázalo totožnosť ich chemického zloženia so zakázanými látkami zaistenými pri domovej prehliadke realizovanej v mieste vtedajšieho prechodného pobytu obvineného. K rovnakému záveru viedlo aj trestné stíhanie pre nedovolené ozbrojovanie vo vzťahu k zakázaným strelným zbraňami (samopal, útočná puška) nájdeným vo vyššie spomenutej garáži, a to aj napriek tomu, že náboje určené do nich boli nájdené a zaistené pri domovej prehliadke u blízkych rodinných príslušníkov obvineného (rodinný dom obývaný tetami obvineného), ktorí v snahe zbaviť sa prípadnej trestnej zodpovednosti túto preniesli na medzičasom svojho zomrelého člena (starý otec obvineného). Uschovanie zakázaných látok v priestoroch COOP Jednoty Liptovský Mikuláš, spotrebného družstva, vyplýva nielen z výpovedí svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená, ale aj z ďalších zabezpečených dôkazných prostriedkov, predovšetkým potom zo záverov vyplývajúcich zo sledovania osôb, nakoľko nájomcom predmetných priestorov bol v rozhodnom čase M. P., bratranec obvineného a mimo väzobného stíhania ich obžalovaný, ako aj jeho brat K. Y. pravidelne navštevovali, pritom rovnako pravidelne v spoločnosti osôb stíhaných, či právoplatne odsúdených v súvislosti s páchaním drogovej trestnej činnosti. Z výpovede bratranca obvineného M. P., ako nájomcu priestorov COOP Jednota Liptovský Mikuláš, spotrebné družstvo, nevyplýva, žeby v nich boli ubytovaní jeho zamestnanci, práve naopak, ubytovával v nich svojho bratranca K. Y. s jeho vtedajšou medzičasom zavraždenou priateľkou H. N. a M. X., právoplatne odsúdeného pre páchanie drogovej trestnej činnosti s tým, že toto ubytovanie nebolo z pochopiteľných dôvodov oficiálne a ani priestory, v ktorých k nemu dochádzalo, neboli vedené ako ubytovacie, ale ako kancelárske a skladovacie. Otázkou zákonnosti výkonu prehliadky iných priestorov a pozemkov v nich sa pritom už opakovane zaoberal ako prvostupňový, tak odvolací súd, pričom ani jeden z nich doposiaľ nedospel k záveru, že by išlo o dôkazný prostriedok zabezpečený v rozpore so zákonom. Čo sa námietky obhajcu ohľadne väzobného stíhania obžalovaného v čase výkonu prehliadky iných priestorov a pozemku týka, obžaloba bola podávaná pre obdobie jeho pobytu na slobode s tým, že páchatel' drogovej trestnej činnosti nemusí mať a pravidelne ani nemá bezprostredný dosah na zakázané látky, ktoré uskladnil za účelom ich neskoršieho predaja, či inej manipulácie. Spravujúc sa úvahami obhajcu obžalovaného, ak páchatel' drogovej trestnej činnosti zakázané látky uskladní napríklad v mieste svojho pobytu a potom na niekoľko týždňov odcestuje do zahraničia, po dobu jeho pobytu v cudzine nemôže byť za ich prechovávanie zodpovedný. Úvahy obhajcu Z. Y. v tomto smere nie je možné označiť za iné ako za logicky nemožné.

V súvislosti s otázkou zákonnosti postupu prvostupňového súdu po zrušení jeho rozsudku zo dňa 26.5.2017, sp.zn. 2T/110/2009, uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.3.2018, č.k. 2To/4/2018-1259, si dovoľuje vysloviť domnienku, že z dôvodov vyššie konkretizovaného rozhodnutia odvolacieho súdu výlučne vyplýva konštatovanie, že prvostupňový súd pochybil pri aplikácii ustanovenia § 240 ods. 3 Tr. por. z dôvodu, že si neoveril splnenie procesných požiadaviek preň. Ďalej z odôvodnenia uznesenia nadriadeného súdu podľa jeho názoru vyplýva, že prvostupňový súd mal o dôkazných návrhoch obžalovaného konať v intenciách § 272 ods. 3 Tr. por. V texte uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.3.2018, č.k. 2To/4/2018-1259 však nenašiel vyslovenie právneho názoru nadriadeného súdu, v zmysle ktorého by bol prvostupňový súd povinný obžalovaným navrhované dôkazy, ktorých sa postup Okresného súdu Liptovský Mikuláš podľa § 240 ods. 3 Tr. por. týkal, vykonať. Domnieva sa, že povinnosťou Okresného súdu Liptovský Mikuláš bolo výlučne o dôkazných návrhoch, o ktorých predtým rozhodol s odkazom na § 240 ods. 3 Tr. por., znovu konať a rozhodnúť podľa § 272 ods. 3 Tr. por. V plnej miere tak zostalo zachované právo konajúceho súdu, pochopiteľne za splnenia všetkých procesných požiadaviek, dôkaz, respektíve jeho výkon, odmietnuť.

S opakovane obhajcom obžalovaného namietaným porušením práva obžalovaného na obhajobu, ktoré mimochodom nemohlo byť a ani nebolo žiadnym spôsobom porušené, pretože mal obhajcu ako počas prípravného konania, tak počas konania pred súdom a práve naopak, sám obžalovaný ho zneužíval na obštrukcie, kedy na hlavnom pojednávaní súdu oznámil, že si mieni obhajcu zvoliť, pričom úmyselne a vedome tak neurobil v súdom ustanovenej lehote, ale spôsobom, ktorý mal zmať ďalšie vytýčené hlavné pojednávanie, tak s právom na spravodlivý proces, vzájomne korelujú práva svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená, na ochranu života, zdravia ich, prípadne im blízkych osôb a spoločnosti na potrestanie páchatel'a závažnej trestnej činnosti. K tomuto pritom došlo, a to na základe dôkazov získaných z dôkazných prostriedkov, ktorých zákonnosť obstarania a výkonu nebola dosiaľ, s výnimkou ničím nepodložených tvrdení obhajcu obvineného, spochybnená. Čo sa týka požiadavky obhajcu obvineného na konkretizáciu zakázaných látok, s ktorými obžalovaný manipuloval, z výpovedí svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená, vyplýva, aké zakázané látky od neho kupovali a pri akých obchodoch s nimi realizovaných boli ešte osobne prítomnými. Skutočnosť, že vybrané úkony prípravného konania v podobe domovej prehliadky a prehliadky iných priestorov a pozemkov boli vykonané v čase väzobného

stíhania obvineného, nemôže byť vo svetle ďalších zabezpečených dôkazných prostriedkov dôvodom na zbavenie sa trestnej zodpovednosti. Skutok kladený za vinu obvinenému bol pritom už v obžalobnom návrhu, ktorý v tejto časti prevzal aj neprávoplatný odsudzujúci prvostupňový rozsudok, ohraničený obdobím, v ktorom bol obžalovaný preukázateľne na slobode. Nielen z výpovedí svedkov, ktorých totožnosť má byť utajená, ale aj z ďalších zákonným spôsobom zabezpečených dôkazných prostriedkov pritom vyplýva, že obžalovaný mal protiprávne so zakázanými látkami nakladať práve v čase, kedy bol na slobode, čo je pochopiteľné, keďže nie je dôvodné predpokladať, žeby k nim mal prístup počas väzobného stíhania, či výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody.

So závermi prezentovanými obhajcom obvineného týkajúcimi sa inštitútov ustanoveného, náhradného a zvoleného obhajcu sa absolútne nestotožňuje. Je zrejmé, že na strane obvineného išlo v tomto smere o úmyselné obštrukčné konanie, ktoré práve prvostupňový súd operatívne a podľa názoru strany obžaloby zákonným spôsobom zmaril. Je pochopiteľné, že obžalovaný nesúhlasil s vykonaním hlavného pojednávania v neprítomnosti ním dodatočne zvoleného obhajcu, lebo súhlasom by zmaril vlastnú, ním plánovanú obštrukciu. Vo vzťahu k námietke obhajcu obvineného týkajúcej sa pochybnosti o náležitom zistení skutkového stavu veci, dovoľuje si tvrdiť, že s ohľadom na aplikačnú prax a skutočnosť spomínanú už vyššie, že ako orgány činné v trestnom konaní, tak vecne a miestne príslušný súd Slovenskej republiky sa o spáchaní trestného činu dozvedajú len sprostredkované a sú odkázaní na dôkazné prostriedky a z nich plynúce dôkazy, nie je možné pravidelne obstaráť taký dôkaz, ktorý by nad akúkoľvek pochybnosť preukazoval jednotlivú relevantnú skutočnosť dôležitú pre rozhodnutie. Aj pre uvádzané aplikačnú prax v súčasnosti nevyžaduje zisťovanie a preukazovanie materiálnej pravdy bez obmedzenia, ale pri orgánoch činných v trestnom konaní, s odkazom na obsah ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por., v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie a nepripúšťajúcim „dôvodné pochybnosti“, nie „akékoľvek pochybnosti“ s tým, že súd sa s prípadnými pochybnosťami vysporiada v procese dokazovania realizovaného pred ním a v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov tak, ako je to uvedené v § 2 ods. 12 Tr. por. S prihliadnutím na uvádzané preto zastáva názor, že vina obvineného bola v konaní pred súdom bezpečne, jednoznačne a nepochybne preukázaná. Vzhľadom na uvádzané preto navrhuje, aby krajský súd odvolanie obžalovaného Z. Y. postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným Z. Y. nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod pripomína, že v tejto veci už bolo súdom prvého stupňa v minulosti dvakrát rozhodnuté rozsudkom, pričom v obidvoch prípadoch bol rozsudok súdu prvého stupňa na podklade odvolaní obžalovaného odvolacím súdom zrušený, vec bola vrátená súdu prvého stupňa a bolo mu uložené, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Konkrétne prvým vo veci vyhláseným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/110/2009 zo dňa 26.5.2017 bol obžalovaný Z. Y. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov a podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. bol na jeho výkon zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na 2 (dva) roky. Podľa § 77 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovaný bude povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Tr. zák. bude obžalovaný povinný osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka na súde v mieste pobytu obžalovaného podľa konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka, po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Podľa § 77 ods. 1 písm. c) Tr. zák. bude obžalovaný povinný vopred oznamovať súdu vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Na podklade obžalovaným podaného odvolania Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/4/2018 zo dňa 28.3.2018 z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd následne vo veci rozhodol druhým rozsudkom, sp.zn. 2T/110/2009 zo dňa 12.11.2018 v spojení s opravným uznesením, sp.zn. 2T/110/2009 zo dňa 19.2.2019, ktorým obžalovaného Z. Y. uznal vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Za spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovanému podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr.

zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a podľa § 51 ods. 1 Tr. zák., § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 2 Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním na 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. obžalovanému uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. obžalovaný je povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom na súde v mieste pobytu obžalovaného podľa konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka, a to počas plynutia skúšobnej doby podmieničného odsúdenia, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Na podklade aj v tomto prípade obžalovaným podaného odvolania Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 2To/8/2019 zo dňa 11.7.2019 z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil aj tento vo veci ďalší rozsudok súdu prvého stupňa, opätovne mu vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Naposledy bolo vo veci okresným súdom rozhodnuté rozsudkom, sp.zn. 2T/110/2009 zo dňa 30.9.2019 a to tak, ako je uvedené v úvodnej časti odôvodnenia tohto uznesenia a ktorý je znovu na podklade odvolania obžalovaného predmetom prieskumu v tomto odvolacom konaní.

Plniac si prieskumnú povinnosť v prípade tohto posledného vo veci vyhláseného rozsudku zo dňa 30.9.2019 krajský súd primárne konštatuje, že okresný súd v rámci ďalšieho konania po vydaní predchádzajúcich dvoch zrušujúcich uznesení odvolacieho súdu postupoval plne v ich intenciách, rešpektujúc v nich vyslovený právny názor.

Odvolací súd ohľadne aktuálne preskúmaného napadnutého rozsudku ďalej zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Z. Y. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Z. Y. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Z. Y. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si

nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Z. Y. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Z. Y. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietať a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce (predovšetkým zákonnosť dôkazov, zákonnosť konania predchádzajúceho vyhláseniu napadnutého rozsudku).

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Z. Y., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Z. Y. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Z. Y. spáchal žalovaný skutok. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Z. Y. spáchal žalovaný skutok v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný Z. Y. je zo spáchania trestnej činnosti nepochybne usvedčovaný výpoveďami utajených svedkov č. 1 a 2, ktorí v rámci svojich výpovedí popisovali účasť obžalovaného na páchaní drogovej trestnej činnosti. Od týchto svedkov aj podľa názoru krajského súdu nemožno spravodlivo požadovať, aby si najmä vzhľadom na odstup času od skutku pamätali všetky podrobnosti drogovej trestnej činnosti páchanej obžalovaným. Súčasne v prípade utajených svedkov sa nepochybne jednalo o osoby, ktoré opakovane prichádzali do kontaktu s drogovým prostredím, zjavne sa u nich nejednalo o niečo

výnimočné, a aj uvedeným je možné logicky vysvetliť, že svedkovia neuvádzali, resp. nevedeli do podrobností opísať páchanie drogovej trestnej činnosti obžalovaným. Na odpovede svedkov mala nepochybne vplyv aj skutočnosť, že svedkovia mali snahu zabrániť odhaleniu ich totožnosti, ako aj vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti aj za ich účasť na drogovej trestnej činnosti. V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného pritom krajský súd dáva obžalovanému do pozornosti, že výpovede utajených svedkov č. 1 a 2 nie sú jedinými dôkazmi, ktoré by obžalovaného Z. Y. usvedčovali zo spáchania drogovej trestnej činnosti. Účasť obžalovaného na páchaní drogovej trestnej činnosti vyplýva tiež z ďalších v tomto trestnom konaní zabezpečených dôkazov, a to najmä zo zápisnice o vykonaní domovej prehliadky v rodinnom dome v O. č. XXX, prehliadky nebytových priestorov COOP Jednota Liptovský Mikuláš, ul. 1. Mája 54 v Liptovskom Mikuláši, z výsledkov znaleckého skúmania, z vyhodnotenia majetkových pomerov obžalovaného v inkriminovanom období, z prepisov správ zo sledovania a odpočúvania, ako na tieto ďalšie dôkazy správne v podrobnostiach poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto krajský súd nevidí dôvod na tomto mieste opätovne obsah týchto spomínaných dôkazov opakovať. Tieto ďalšie dôkazy sú pritom v dobrom logickom súlade s výpoveďami utajených svedkov č. 1 a 2 a ich tvrdenia podporujú.

Aj keď obžalovaný opakovane, a to aj v rámci zdôvodnenia odvolania namieta utajenie totožnosti svedkov označených ako svedok č. 1 a 2 v tomto trestnom konaní, aj krajský súd totožne s okresným súdom zastáva názor, že v danom prípade bol takýto postup plne na mieste a v súlade so zákonom. V tejto súvislosti krajský súd v konkrétnostiach odkazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje (str. 13, 14 odôvodnenia rozsudku). Krajský súd na doplnenie poukazuje na prípad svedka H., ktorý zmenil pôvodnú výpoveď po tom, čo sa mu mal obžalovaný a jeho brat vyhrážať. Nemožno tiež opomenúť, že obžalovaný sa opakovane pokúšal zistiť totožnosť utajených svedkov, čo bezprostredne vyplýva z jeho listu adresovaného bratovi K. Y., ktorý bol zabezpečený v rámci prípravného konania. Obžalovaný Z. Y. navyše preukázateľne plánoval poskytovať svedkom vypovedajúcim v jeho prospech peňažnú odmenu s tým, že brat K. Y. sa mal úkonov pred orgánmi činnými v trestnom konaní a pred súdom podľa možností zúčastňovať osobne a podľa na nich chýbajúcich osôb odhaliť tie, ktoré ich oboch z páchania trestnej činnosti usvedčujú. Aj vo svetle ďalších usvedčujúcich dôkazov je z uvedeného potom možné logicky a dôvodne vyvodiť záver, že obžalovaný do kontaktu so svedkami, ktorých totožnosť má byť utajená, v súvislosti s páchaním tejto drogovej trestnej činnosti vstúpil. Inak nemožno logicky a dôvodne očakávať naplnenie jeho predpokladu, že proti nemu svedčia tí, ktorí sa konania pred súdom v jeho trestnej veci osobne nezúčastnia.

K dôkazom, ktoré na druhej strane vyznievajú v prospech obžalovaného Z. Y., krajský súd považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Krajský súd sa plne stotožňuje s vyjadrením prokurátora k odvolaniu obžalovaného, že očakávať, že z trestnej činnosti budú obžalovaného usvedčovať jeho brat K. Y., bratranec M. P., či „obchodní partneri“ a koneční spotrebitelia v osobách svedkov Z. K., Z. H. a S. I. je logickým nezmyslom. Svedkovia K. Y. a M. P. sú blízkymi príbuznými obžalovaného, teda majú motív vypovedať účelovo v prospech obžalovaného a takýmto spôsobom mu napomôcť vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanú trestnú činnosť. Svedkovia K. Y., Z. H. a S. I. boli pritom pôvodne spoluobvinenými Z. Y.. Ak by v neprospech obžalovaného vypovedal svedok M. P., sám seba by usvedčoval z vedomosti o páchaní závažnej trestnej činnosti a stal by sa dôvodne podozrivým z trestnej činnosti v podobe neoznámenej trestného činu podľa § 340 Tr. zák. alebo neprekazenia trestného činu podľa § 341 Tr. zák. Obdobný záver je možné prijať aj vo vzťahu k osobe svedka K. A.. Svedok Z. H. zmenil pôvodnú výpoveď po tom, čo sa mu obžalovaný a jeho brat mali vyhrážať. To bol primárny dôvod jeho požiadavky na osobnú účasť prokurátora na jeho výsluchu v prípravnom konaní a sekundárnym dôvodom bolo očakávanie, že mu prokurátor zabezpečí miernejší trest v jeho trestných veciach. Keď mu z objektívnych dôvodov nebolo vyhovieť, čo sa zabezpečenia miernejšieho trestu týka a bol s použitím asperačnej zásady odsúdený za trestné činy lúpeže na doživotie, svoju výpoveď zmenil tak, aby vyhovovala obvinenému.

Obžalovaný v rámci podaného odvolania opakovane namieta, že v čase vykonania domových prehliadok a prehliadok iných priestorov sa nachádzal vo väzbe. V tomto smere krajský súd uvádza, že obdobie účasti obžalovaného Z. Y. na páchaní tejto drogovej trestnej činnosti, ktorá bola páchaná v spolupáchateľstve, je vymedzené v skutku napadnutého rozsudku mimo zadržania, resp. väzobného stíhania obžalovaného. V skutku uvádzané domové prehliadky a prehliadka iných priestorov, pri ktorých boli nájdené drogy, síce spadajú do obdobia pomerne krátko po vzatí obžalovaného do

väzby, avšak nepochybne dokresľujú účasť obžalovaného na páchaní tejto drogovej trestnej činnosti v spolupáchateľstve, pričom ďalší spolupáchatelia tejto trestnej činnosti boli právoplatne odsúdení v iných konaniach, ako sa to konštatuje aj v samotnom skutku a tiež v odôvodnení napadnutého rozsudku (str. 17 posledný odsek, strana 18 odôvodnenia rozsudku).

Po tom, čo súd prvého stupňa dospel k správnym skutkovým zisteniam tak, ako sa tieto premietli do skutku napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa súčasne protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., pričom súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku súčasne takúto právnu kvalifikáciu protiprávneho konania obžalovaného podrobne zdôvodnil, osobitne pokiaľ ide o spáchanie skutku obžalovaným v spolupáchateľstve, s ktorou argumentáciou súdu prvého stupňa sa krajský súd stotožňuje a na túto v podrobnostiach odkazuje. V danom prípade niet priestoru na akékoľvek pochybnosti ohľadne právnej kvalifikácie skutku tak, ako je to uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku. V tomto smere sa krajský súd stotožňuje s vyjadrením prokurátora k odvolaniu obžalovaného. Skutočnosť, že obžalovaný zakázané látky neoprávnene kupoval, predával, vymieňal, zadovažoval a po akúkoľvek dobu prechovával, vyplýva nielen a predovšetkým z výpovedí utajených svedkov č. 1 a 2, ale aj z ďalších dôkazov, predovšetkým vykonaných domových prehliadok a prehliadok iných priestorov a pozemkov. Svedkovia, ktorých totožnosť má byť utajená, vo svojich výpovediach popísali spôsob obstarávania zakázaných látok obžalovaným, a to ich nákupom najmä v Českej republike, rovnako ako popísali účasť ďalších osôb na trestnej činnosti páchanej obžalovaným. Sami pritom opakovane a zhodne potvrdili, že od obžalovaného zakázané látky kupovali a boli prítomnými aj pri ich ponúkaní a predaji tretím osobám. Rovnako naplnenie obsahovej stránky slov „vymieňať“, a „zadovažovať“, ako aj slovného spojenia „po akúkoľvek dobu prechovávať“ vyplýva z vykonaného dokazovania a z postavenia obžalovaného v hierarchii spolupáchateľstva v predmetnej trestnej veci, osobitne potom z predmetov, ktoré boli zaistené pri výkone prehliadky iných priestorov a pozemkov v objekte COOP Jednota Liptovský Mikuláš, spotrebné družstvo, ktorých znaleckým skúmaním bolo preukázané, že boli použité na výrobu zakázaných látok, predovšetkým extrahovaním ich súčastí z liečiv a iných, legálne dostupných prostriedkov, čím sú naplnené požiadavky pre konštatáciu výmeny a zadovažovania (iného ako kúpou) zakázaných látok. Je zřejmé a logické, že osoba nadobúdajúca zakázanú látku v jednom mieste s úmyslom jej ďalšej distribúcie ju musí mať v držbe (prechovávať) od momentu jej nadobudnutia po moment jej odovzdania ďalšiemu distribútorovi, či konečnému spotrebiteľovi.

Pokiaľ okresný súd odmietol ďalšie dôkazné návrhy obžalovaného a to výsluch svedkov I. W., Z. E., Z. G., oboznámenie sa s obsahom spisového materiálu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 0Tp/21/2007 a oboznámenie úradného záznamu spísaného s Z. H., ani v tomto smere krajský súd nezistil nesprávnosť, či nezákonnosť v takomto postupe prvostupňového súdu. Navyiac, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku svoje rozhodnutie podrobne, presvedčivo a správne zdôvodnil, preto krajský súd v tomto smere v podrobnostiach odkazuje na dôvody uvádzané okresným súdom (str. 19, 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné: Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Krajský súd tiež nevzhladol pochybenie a porušenie práva na obhajobu obžalovaného v súvislosti s konaním hlavného pojednávania v dňoch 12., 13. a 14.12.2016 v neprítomnosti zvoleného obhajcu a v prítomnosti náhradného obhajcu obžalovaného JUDr. Jiřího Martausa. K uvedenému sa krajský súd

podrobne vyjadril vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, sp.zn. 2To/4/2018 zo dňa 28.3.2018, pričom krajský súd aj naďalej zotrváva na tomto závere a prezentovanej argumentácii (str. 22-26 odôvodnenia uznesenia). Krajský súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by mal svoj doterajší postoj k tejto problematike akýmkoľvek spôsobom meniť a na tomto aj naďalej zotrváva.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému Z. Y. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, prítiažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného.

Súd prvého stupňa postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. správne u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani prítiažujúcu okolnosť.

Napokon treba konštatovať, že okresný správne obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody (z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to osobitne s prihliadnutím na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku a dobu od posledného odsúdenia obžalovaného) a jeho výkon mu za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 51 ods. 1 Tr. zák. podmieniene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom, ktorú podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určil na päť rokov. Určenie skúšobnej doby v maximálnej zákonnej výmere na 5 rokov je odôvodnené predovšetkým závažnosťou spáchanej trestnej činnosti, ako aj kriminálnou minulosťou obžalovaného, osobitne drogovej povahy, pričom ani zahľadanie odsúdenia nič nemení na skutočnosti, že trestná činnosť bola spáchaná). Obžalovanému možno uložený trest odňatia slobody podmieniene odložiť na skúšobnú dobu s probačným dohľadom, a to s poukazom na dobu, ktorá od spáchania trestnej činnosti uplynula a dobu, ktorá uplynula od posledného odsúdenia obžalovaného. Práve uloženie trestu odňatia slobody s podmienienným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom môže u obžalovaného najlepšie splniť svoj účel a obžalovaného ďalej primäť k vedeniu riadneho života, a to osobitne pod dohľadom a pôsobením probačného a mediačného úradníka. Súčasne okresný súd obžalovanému ako súčasť probačného dohľadu správne podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným výchovným pracovníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu v skúšobnej dobe. Aj podľa názoru krajského súdu uložená povinnosť bude u obžalovaného viesť k posilneniu výchovného vplyvu podmienienného odsúdenia s probačným dohľadom a významným spôsobom prispeje k dovŕšeniu nápravy obžalovaného.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky s podmienienným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom na 5 (päť) rokov za súčasného uloženia povinnosti podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu v skúšobnej dobe za zákonný a spravodlivý, ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a zodpovedá aj kritériám individuálnej a generálnej prevencie.

V súvislosti s trestom uloženým obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť krajský súd záverom poznamenáva, že nakoľko v danom prípade odvolanie proti napadnutému rozsudku podal len obžalovaný, neprichádzalo by do úvahy ani ukladanie prísnejšieho trestu obžalovanému.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.